

Finnboga ríma

Í Skopun býr ein menskur mann,
í ríma

Álvur bóndi eitur hann.

*Í talvborði gekk væl,
bíða mær søta mín.*

2. Álvur hann er váknum verð,
heldur hann ferðina norð um fjørð.

3. Finnbogi situr á Sikilsoy,
nú lystir hann at søkja moy.

4. Finnbogi mælti so orðum frítt:
“Álvur læna mær ferju títt!”

5. Teir vundu seglini høgt í rá,
sigldu so fram fyri Tóravág.

6. Sigldu fram fyri Tóravág,
síðan settu teir londum frá.

7. Sigldu fram við grønari lund,
settu so beint á Høvdasund.

8. Sjógvurin breyt sum boðasló,
báran oman for ráanna stóð.

9. Teir náddu ikki um sunðið fram,
vendu aftur á Skopunar land.

10. Finnbogi mælti so orðum hátt:
“Nimman fari eg hiðan í nátt.

11. Álvur læna mær loftið títt,
til mín farm og ferju frítt!”

12. “Gjarna læni eg loftið eitt,
til tín farm og ferju greitt!”

13. Teir sótu og drukku mjøð av skál,
tá bar teim so mangt til mál.

14. Har vildi ei vera kyrt um kvøld,
ketilin stoyttist niður í eld.

15. Nú vildi vera minni rús,
Finnbogi situr í myrka hús.

16.” Hvat vil tú heldur kempan høg,
kveikja eld ella søkja løg?”

17. Ikki kvast tann kempan høg
kunnugt vera at søkja løg.

18. Álvur skreiðir øksi við lær,
Finnbogi hugsar við sjálvum sær.

19. Finnbogi hugsar við sjálvum sær:
“Hasa hevur Álvur ætlað mær.”

20. Álvur reiggjar øksi hátt,
Finnbogi ber seg undan brátt.

21. Finnbogi sprakk yvir jarðarmein,
lyfti hann Álv nú fram um stein.

22. Semjan fell í gólvið hálv,
Finnbogi loypur nú aftur á Álv.

23. Snarlíga hann eftir semju brá,
síðan hjó honum høvdið frá.

24. Gróv hann hann í Grikkjulág,
gekk til song og fekk sær náð.
25. Har svav hann, til sól skein bjørt,
sum hann hevði einki gjørt.
26. Finnbogi gongur at strandi,
har snekkjan fleyt for landi.
27. Sigldi síðan til sundið fram,
haðani setti hann inn á Sand.
28. Í skemmu búðu møðgur tvær,
sára illa grótu tær.
29. Moyggjar mæltu so fyri orð:
“Sást tú Álv í Skopun norð?”
30. “Álvur flutti norðan meg,
so fór eg at, eg sló hann í hel.”
31. So sára græt hon Guðrun Skor,
lútaði niður for skemmuborð.
32. “Tú yndisbrúður, ver nú kát,
eg vil ikki hoyra tín grát.”
33. Drukku har brúdleyp í dagar tvá,
síðan sigldu londum frá.
34. Finnbogi er sum ‘hægri hoy’,
siglir nú aftur á Sikilsoy.
35. Hetta frættist norð um fjall,
síðan inn fyri Hákun jall.
36. Mangur man jallinum elva sút,
Finnbogi skal til Noregis út.
37. Vindur segl nú høgt í rá,
sigldi so inn á Berinar vág.
38. Kasta akker á hvítan sand,
fyrst steig Finnbogi fótum á land.
39. Teir gingu norð um Dovrafjall,
síðani inn fyri Hákun jall.
40. Finnbogi tekur í jallsins hond:
“Her er skattur av Føroyaland.”
41. Jallurin mælti orðum vilt:
“Tú hevur alla veitslu spilt.
42. Tú hevur vigið í Føroyum mann,
Álvur sterki eitur hann.”
43. Jallurin svør á sína trú:
“Hann var betri maður enn tú.
44. Tú skal ei koma hiðan so tvist,
tú skal berjast við blámann fyrst.”
45. Higar teir fóru borgum frá,
ógvuligur var blámann at sjá.
46. Finnbogi blámann í herðar tók,
grúkin niður í steinin sló.
47. Finnbogi gongur for jallin at stá:
“Vunnin er treytin tú legði á.”
48. Finnbogi tekur í jallsins hond,
biður um frið til Føroyaland.
49. Jallurin letur av ivri resta:
“Tú vá Álv í Skopun vestur.

50. Nú skal tú fara á Tarvatjørn,
royna sund við hvítubjørn.

51. Tá tú stígur um sundagarð,
ikki skal tú hava vákn hjá tær.”

52. Finnbogi fann uppá tey ráð,
klæddi seg í skjúrtu smá.

53. Finnbogi hevði ein lítin knív,
seymar hann inn í skjúrtu sín.

54. Higar teir fóru borgum frá,
ógvulig var bjørnin at sjá.

55. Higar ið bjørnin kappan sá,
leys hon seg úr vatni brá.

56. Leys hon brá og var væl kunn,
Finnbogi hirðir seg niður til grunn.

57. Snarliga seg við grunni brá,
skeyt seg upp har bjørnin lá.

58. Finnbogi hevur væl hondum hógv,
stakk sín knív í bjarnabógv.

59. Finnbogi gjørði meir um sinn,
helt fyri uttan, læt bløða inn.

60. Dýrið søkk í døkkan sand,
Finnbogi kom sær upp á land.

61. Finnbogi sveipar at sær skinn,
so gongur hann for jallin inn.

62. Teir róstu honum og jallurin sjálvur,

í ríma

hetta er betri maður enn Álvur.

Í talvborði gekk væl,

bíða mær søta mín.

Uppskriftin er heilt lík tí í Henzasavni, ið er frá 1819. CCF 47. At Skopun og Føroyar eru nevnd í kvæðnum, er komið av onkrari misskiljing. Finnbogi úr Føroyum hittir Álv, og teir gerast ósamdir, og Finnbogi drepur Álv. Finnbogi uggar kvinnuna, sum syrgir Álv, og hann giftist við henni. Hákun frættir hetta, og hann dømir Finnboga friðleysan. Finnbogi fer til Hákun jall og bjóðar jallinum skatt av Føroyalandi; men jallurin krevur av Finnboga, at hann fyrst skal berjast móti einum blámanni og síðani móti eini hvítabjørn. Tá ið Finnbogi hevur dripið bæði, blíðkast Hákun jallur. jd.